

Arrest

nr. 272 697 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 april 2022.

Gelet op de pleitnota van 31 maart 2022 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 4 september 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

Met een beslissing van 17 juni 2021 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 266 212 van 24 december 2021.

Op 19 januari 2022 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten,

naam ; A.

voornaam : A. O. Y.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Niyala

nationaliteit : Soedan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit “het recht om gehoord te worden en het recht op privéleven”. Verzoeker werpt de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van verdediging als basisbeginsel van het Unierecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de motiveringsplicht, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/15/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

“Doordat verwerende partij verzoeker niet mogelijkheid geboden heeft om op nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot zijn privéleven naar voren te brengen;

Dat verwerende partij zodoende dus geen rekening heeft gehouden met deze elementen alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Terwijl volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna « HvJ »), de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht is, waarvan het recht om in een procedure te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt;

Dat het recht om te worden gehoord de mogelijkheid inhoudt om tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een beslissing dat de belangen van de betrokkene kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze zijn of haar standpunt kenbaar te maken.

a) Toepasselijke beginselen

a.I. Wat betreft het recht om gehoord te worden

Volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht, waarvan het recht om in alle procedures te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt '.

Het HvJ heeft bepaald dat het recht om te worden gehoord ook geldt voor onderdanen van derde landen.

Ze heeft ook gesteld :

« D'autre part, tout manquement, notamment, au droit d'être entendu n'est en conséquence pas de nature à entacher systématiquement d'illégalité la décision prise, au sens de l'article 15, paragraphe 2, dernier alinéa, de la directive 2008/115, et n'appelle donc pas automatiquement la remise en liberté du ressortissant concerné. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur rétention. »

Uit de rechtspraak van het HvJ volgt dat de bestemming van een beslissing moet kunnen worden gehoord om zich beter te kunnen verdedigen als de kans bestaat dat aan het einde van deze hoorzitting een andere beslissing wordt genomen.

Het recht om te worden gehoord moet worden nageleefd, zelfs wanneer de toepasselijke regels niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorzien.

Het recht om te worden gehoord is van toepassing wanneer een nationale overheid de nationale bepalingen tot omzetting van de richtlijnen ten uitvoer legt.

In diens arrest Boudjlida heeft het HvJ hetgeen volgt gesteld wat betreft het recht om gehoord te worden:

« 36. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts M., C-277/1 1, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée, ainsi que Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 46).

37. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, point 49, et Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 47).

38. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C: 1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88). [...] 4 7. Aussi le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour a pour finalité de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur la légalité de son séjour et sur l'éventuelle application des exceptions à l'article 6, paragraphe 1, de ladite directive, prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 5, de celle-ci. 48. Ensuite, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 64 de ses conclusions, en application de l'article 5 de la directive 2008/115, intitulé «Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé», lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement.

49. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/15 et entendre l'intéressé à ce sujet. 50. À cet égard, il incombe à l'intéressé de coopérer avec l'autorité nationale compétente lors de son audition afin de lui fournir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et familiale et, en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise. 51. Enfin, il découle du droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour l'obligation pour les autorités nationales compétentes de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur les modalités de son retour, à savoir le délai de départ et le caractère volontaire ou contraignant du retour. Il résulte ainsi, en particulier, de l'article 7 de la directive 2008/15, qui prévoit à son paragraphe 1 un délai approprié allant de sept à trente jours pour quitter le territoire national dans l'hypothèse d'un départ volontaire, que les Etats membres doivent, si nécessaire, prolonger, en vertu du paragraphe 2 de cet article, ce délai d'une durée appropriée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux. [...] 68. Au vu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question que le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de cette directive et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour. »

Het HvJ heeft in deze zaak geconcludeerd :

« Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/15/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour. En revanche, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'oblige l'autorité nationale compétente ni à prévenir ce ressortissant, préalablement à l'audition organisée en vue de ladite adoption, de ce qu'elle envisage d'adopter à son égard une décision de retour, ni à lui communiquer les éléments sur lesquels elle entend fonder celle-ci, ni à lui laisser un délai de réflexion avant de recueillir ses observations, dès lors que ledit ressortissant a la possibilité de présenter, de manière utile et effective, son point de vue au sujet de l'irrégularité de son séjour et des motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que cette autorité s'abstienne de prendre une décision de retour. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/15 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens que le ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en œuvre efficace de la directive 2008/15. Toutefois, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/15 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'impose pas aux Etats membres de prendre en charge cette assistance dans le cadre de l'aide juridique gratuite ».

Uw Raad beschouwt dat het recht om gehoord te worden van toepassing is wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt conform artikel 7 Vreemdelingenwet :

« Toutefois, quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/15/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/15/CE), lequel porte que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. »

a.2. Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

Uw Raad heeft een constante rechtspraak volgens welke artikel 8 een positieve verplichting met zich kan meebrengen in hoofde van verwerende partij om het privé- en gezinsleven van de verzoeker te handhaven en te ontwikkelen:

« S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/ Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

[...]

RvY, arrêst nr. 171.199 van 4 juli 2016. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (eigen vertaling)

Bovendien, in de reeds vermelde zaak Omojudi herinnerde het EVRM er ook aan dat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om banden met de medemens en met de buitenwereld te ontwikkelen en te onderhouden en dat het ook aspecten van de sociale identiteit van een individu kan omvatten, zodat moest worden aanvaard dat alle sociale banden tussen de migranten die zich in het land hebben gevestigd en de gemeenschap waarin zij hebben geleefd, integraal deel uitmaken van het begrip « privéleven » in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een « gezinsleven ».

b) Toepassing in casu

In casu werd aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 7 Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens de bovengenoemde rechtspraak van de Europees Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord in dit geval dus worden toegepast, aangezien verwerende partij de nationale bepalingen die de omzetting van de richtlijn vormen, ten uitvoer legt.

Verzoeker werd niet gehoord noch de mogelijkheid geboden om elementen naar voor te brengen alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

In die omstandigheden heeft verzoeker niet de gelegenheid gehad om uit te leggen waarom hij niet terug kan keren naar Soedan.

Indien hij hiertoe in de mogelijkheid was gesteld, zou hij gewezen hebben op zijn privéleven in België, het feit dat hij hier al bijna vier jaar woont, dat zijn asielpprocedure drie jaar en half geduurd heeft, dat hij zich gedurende deze periode geïntegreerd heeft, hij spreekt Frans, Nederlands, hij werkte en maakte veel vrienden.

Verzoeker had, tussen het ontvangen van de bestreden beslissing op 11 februari (dag dat hij de beslissing is gaan halen bij de post) en de deadline voor het inleiden van huidig verzoekschrift, weinig tijd om bewijzen te verzamelen van zijn privéleven in België. Hij voegt volgende documenten aan huidig verzoekschrift die hij graag overgemaakt had aan de Dienst Vreemdelingenzaken had hij de gelegenheid gekregen om gehoord te worden:

Een attest van het Rode Kruis "attestation de suivi d'une formation citoyenne" (stuk 3)

Een bedankingsbrief van het Rode Kruis voor de hulp van verzoeker bij het produceren van mondklappers voor het opvangcentrum (stuk 4)

Een brief van een vriendin van verzoeker, J.E. (stuk 5)
Een brief van vrienden van verzoeker, P.H.A. en J.J. (stuk 6)
Een brief van zijn vriendin M.V. (stuk 7)
Een brief van zijn vrienden S.L. en A.D.D. (stuk 8)

Verzoeker is deze relaties sindsdien blijven onderhouden. Deze personen zijn werkelijk zijn familie geworden.

Deze verschillende elementen maken deel uit van het privéleven van verzoeker en zijn gezin en moeten worden beschermd, zoals uw Raad het reeds heeft erkend (cf. supra wat dit betreft).

Het is in strijd met het recht om te worden gehoord dat verzoeker niet op nuttige en effectieve wijze is gehoord voordat de bestreden beslissing is genomen.

Deze schending van het recht om te worden gehoord moet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onrechtmatig is, voor zover deze schending verzoeker in feite de mogelijkheid heeft ontnomen om zich te verdedigen, zodat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden.

Indien hij de gelegenheid had gehad om zijn standpunt op nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen, had de verzoeker aan verwerende partij de bovengenoemde elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven kunnen uiteenzetten.

Verzoeker wijst erop dat artikel 7 van het Handvest, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven.

Factoren die verband houden met het privéleven van verzoeker hadden verwerende partij er dus toe kunnen brengen een andere beslissing te nemen.

Door verzoeker niet op nuttige en doeltreffende wijze te horen, heeft verwerende partij het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging als fundamenteel beginsel van het Unierecht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenrecht, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden, alsmede de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In een gelijkaardig dossier heeft Uw Raad als volgt geoordeeld:

[...]"

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging en van de formele motiveringsplicht, en is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 5, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 47 van het Handvest, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 tot en met 6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het beginsel van de gelijkheid der wapens, van de rechten van de verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

"Doordat deze bepalingen en beginselen de motivering per verwijzing verbieden, minstens aan sterke banden leggen;

Dat, zou de verwerende partij in dit dossier zich gebaseerd hebben op een zgn. « synthesesnota », die de eigenlijke motivering van de beslissing bevat, zou het in strijd zijn met de hierboven genoemde bepalingen

a) Toepasselijke bepalingen en beginselen

Artikelen 4 à 6 van de wet betreffende de openbaarheid van het bestuur stellen wat volgt :

« Art. 4. Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan

krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.

Art. 5. Inzage, uitleg of mededeling in schrift van een bestuursdocument geschiedt op aanvraag. De vraag vermeldt duidelijk de betrokken aan gelegenheid en, waar mogelijk, de betrokken bestuursdocumenten en wordt schriftelijk gericht aan de bevoegde federale administratieve overheid, ook wanneer deze het document in een archief heeft neergelegd.

Wanneer de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift is gericht tot een federale administratieve overheid die het bestuursdocument niet onder zich heeft, stelt deze de verzoeker daarvan onverwijld in kennis en deelt hem de benaming en het adres mede van de administratieve overheid die naar haar informatie het document onder zich heeft.

De federale administratieve overheid houdt een register bij van de schriftelijke aanvragen, volgens datum van ontvangst.

Art. 6. [...]

§ 5. De federale administratieve overheid die niet onmiddellijk op een vraag om openbaarheid kan ingaan of ze afwijst, geeft binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de aanvraag aan de verzoeker kennis van de redenen van het uitstel of de afwijzing. In geval van uitstel kan de termijn nooit met meer dan vijftien dagen worden verlengd.

Bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen.

In afwijking van het eerste en tweede lid en krachtens artikel 3, § 4, van de richtlijn 90/313/EEG, geeft de federale administratieve overheid waarbij een aanvraag tot openbaarheid betreffende bestuursdocumenten inzake milieu die zij bezit, aanhangig gemaakt wordt, een uitdrukkelijk antwoord binnen een niet verlengbare termijn van zestig dagen vanaf de ontvangst van de aanvraag. In geval van afwijzing deelt de federale administratieve overheid de redenen voor haar beslissing mee aan de aanvrager, uiterlijk bij het verstrijken van die termijn. De redenen moeten in elk geval samen met de beslissing tot afwijzing meegedeeld worden. »

De in het middel geciteerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn stellen:

« Art. 5. Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

[...]

Art. 12. Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan. De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.

1. De lidstaten verstrekken op verzoek een schriftelijke of mondelinge vertaling, in een taal die de betrokkene begrijpt of redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, van de belangrijkste onderdelen van de in lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer, waaronder de informatie over de beschikbare rechtsmiddelen.

2. *De lidstaten kunnen besluiten lid 2 niet toe te passen op onderdanen van een derde land die illegaal het grondgebied van een lidstaat hebben betreden en die vervolgens geen toestemming of recht hebben gekregen om in die lidstaat te blijven.*

In dat geval worden de in lid 1 bedoelde besluiten in het kader van terugkeer meegedeeld door middel van het volgens de nationale wetgeving opgestelde standaardformulier.

De lidstaten stellen algemene informatiebladen ter beschikking waarin de belangrijkste onderdelen van het standaardformulier worden toegelicht in ten minste vijf van de talen die het meest worden gebruikt of het best worden begrepen door illegale migranten die de betrokken lidstaat binnenkomen.

Art. 13. Rechtsmiddelen

1. *Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.*
2. *De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is.*
3. *De betrokken onderdaan van een derde land heeft recht op juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, taalkundige bijstand.*
4. *De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek gratis de noodzakelijke rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging ter beschikking wordt gesteld, overeenkomstig de relevante nationale wetgeving of regels inzake rechtshulp, en kunnen bepalen dat op zulke gratis rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging de voorwaarden van toepassing zijn als bedoeld in artikel 15, leden 3 tot en met 6, van Richtlijn 2005/85/EG. »*

8. **Art. 74/1 3 zet art. 5 Terugkeerrichtlijn om in Belgisch recht. Het luidt als volgt:**

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

9. **Art. 47 van het Handvest stelt:**

*« Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen. »*

10. **Art. 13 EVRM stelt:**

*« Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel
Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.»*

11. *Volgens de rechtsleer is de motivering per verwijzing in principe verboden, behalve indien volgende voorwaarden vervuld zijn :*

« - le document auquel il est référé existe et est motivé en la forme, répondant, dès lors, lui-même, aux exigences de la loi du 29 juillet 1991 ; - le document auquel il est référé est connu du destinataire, au plus tard lors de la notification de l'acte, étant entendu que le document peut être annexé à l'acte lors de sa notification ; - l'auteur de la décision doit avoir fait sien le contenu du document auquel il est référé. » (eigen vertaling)

b) Toepassing in casu

12. Verwerende partij heeft een praktijk ontwikkeld van stereotiepe bijlage 13quinquies, met, in het administratief dossier, een "synthesenota".

Het is dan pas bij de betekening van een verweernota in de procedure voor uw Raad dat de betrokkene op de hoogte wordt gebracht dat een zgn. « synthesenota » werd gevoegd in het administratief dossier, waarin elementen met betrekking tot art. 74/1 3 Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM worden besproken.

Verzoeker weet niet indien deze werkwijze in casu werd toegepast door verweerder en heeft ook geen mogelijkheid om dit te weten te komen. Hij heeft echter geen andere mogelijkheid dan huidig onderdeel van het middel uiteen te zetten indien zulke werkwijze inderdaad werd toegepast door verwerende partij. Indien deze werkwijze werd toegepast, dient de bestreden beslissing worden vernietigd: de terugkeerbeslissing moet de geschreven motivering inhouden van alle elementen dat in acht werden genomen door verweerder bij het nemen van de beslissing. Hier anders over oordelen zou het recht op een effectief beroep en de rechten van de verdediging ten grove schenden, daar verzoekster geen kennis heeft van het al dan niet bestaan van zulke « synthesenota » en ook geen mogelijkheid heeft om hiervan op de hoogte te worden gebracht, en noch minder de inhoud ervan betwisten.

Verzoekster verwijst naar recente rechtspraak van uw Raad wat dit betreft:

[...]

Deze rechtspraak moet in casu worden toegepast.

13. Subsidiair, en alvorens recht te doen, vordert verzoeker dat uw Raad volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

« Kunnen artikelen 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en 5, 1 2 en 13 van de Richtlijn 2008/1 1 5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, worden geïnterpreteerd in de zin dat zij aan de Lidstaat die een terugkeerbeslissing neemt, niet opleggen om deze beslissing schriftelijk te motiveren wat betreft de elementen met betrekking tot het familie- en gezinsleven van de onderdaan van de derde Staat die hij in acht neemt in zijn beslissing? »

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“1. De artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

De verzoekende partij haalt in zijn middel aan dat hij niet is gehoord door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing en dat hierdoor zijn rechten van verdediging zou zijn geschonden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Dit standpunt wordt uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 233.719 van 3 februari 2016.

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan in casu niet dienstig kan inroepen.

Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Echter toont verzoeker niet aan dat mocht hij zijn gehoord door de verwerende partij dit zou hebben geleid tot een andersluidende besluitvorming. Het enige dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift zijn verklaringen van vrienden, die sowieso een gesolliciteerd karakter hebben, waarmee geen rekening kan worden gehouden.

De verzoekende partij verzuimt bovendien in zijn verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze hij geschaad wordt door het feit dat hij niet (nogmaals) werd gehoord door de verwerende partij. Hij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen hij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. Het gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijkheden waarvan hij vond dat de verwerende partij deze diende te betrekken in de besluitvorming.

Verzoeker is tijdens zijn asielprocedure door het CGVS als door de gemachtigde gehoord. Op 17.6.2021 besliste de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uw Raad verwierp het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 17.6.2021. (RvV 24.12.2021, arrestnr 266.212)

Op 19.1.2022 is er evaluatie artikel 74/13 gebeurd door de gemachtigde, dat als volg luidt:

« Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.17/10/2018) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezins- en familieleden : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.17/10/2018) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

- Gezondheidstoestand : betrokkene verklaarde tijdens het gehoor bij DVZ dd.17/10/2018 pijn aan het rechterbeen te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. »

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in

respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (cf. HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, § 48; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, §§ 197 en 198; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, *Pfeiffer*, § 114; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, § 8).

In die context moet worden gewezen op het volgende:

Het kader van rechtsbescherming tegen een terugkeer- of verwijderingsbeslissing, zoals deze die thans wordt aangevochten, wordt geschetst in artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens deze bepaling wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

Artikel 12, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op onder meer een terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

In het licht hiervan wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de verplichting om een administratieve rechtshandeling afdoende te motiveren een wezenlijke vormvereiste is, bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, § 122), en het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. t. Ireland*, § 88; HvJ 21 november 1991, C-269/90, *Technische Universität München*, § 14).

Eveneens volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, §§ 44-46).

Zelfs in de hypothese dat ervan wordt uitgegaan dat de nationale norm die de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen letterlijke uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich draagt, is de Raad van oordeel dat, om de volle werking van het Unierecht – in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen.

In het geval van verzoeker staat het vast dat hij geen gezondheidsproblemen heeft die relevant zijn in het kader van het nemen van een terugkeerbesluit. Verzoeker heeft geen gezinsleven noch kinderen in België. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aan de orde.

Artikel 8 van het EVRM bevat geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

De verzoekende partij vermeldt in zijn verzoekschrift dat er rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijke situatie. In de bestreden beslissing is er effectief rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, zoals vermeld in de nota "evaluatie artikel 74/13" heeft verzoeker geen familie noch een partner of kinderen in België. Dat hij verklaringen van vrienden toevoegt aan zijn verzoekschrift kan geen belang worden gehecht, gezien het gesolliciteerd karakter. Verzoeker heeft geen medische regularisatie artikel 9ter ingediend. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de motiveringsplicht geschonden zou hebben door niet expliciet in de bestreden beslissing te motiveren over zijn persoonlijke situatie, maakt de verzoekende partij echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk uit welke bepaling een dergelijke motiveringsplicht zou blijken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Op 19.12.2021 heeft de gemachtigde een nota opgesteld omtrent de evaluatie artikel 74/13. De nota is opgenomen in het administratief dossier, waardoor een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM niet kan worden ingeroepen.

Verzoekende partij verwijst naar het cassatiearrest nr. 247.821 van de Raad van State van 17 juni 2020 dat stelde "le bénéfice des droits de la défense n'est pas subordonné à l'exigence que le requérant sollicite l'accès au dossier administratif avant l'introduction de son recours". Met andere woorden, de uitoefening, door verzoeker, van zijn rechten van verdediging is niet onderworpen aan de vereiste dat hij toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Dit arrest heeft betrekking op een zaak waarin de verzoeker, nadat hij inzage had gekregen van het administratief dossier, ter terechtzitting een nieuw middel had ontwikkeld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat vervolgens als onontvankelijk werd aangemerkt.

Verzoekende partij, die zich beperkt tot het louter herinneren aan diens verblijf van enkele jaren in België en dit met een beweerd opgebouwd privéleven met persoonlijke, sociale en economische banden blijft in gebreke om, in concreto, het onredelijke of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen. (RvV, 30 juni 2015, nr. 148.802)

Het algemeen belang primeert evenwel op het privé belang van verzoeker.

Er dient voorts benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met zijn betoog maakt verzoeker prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestrede beslissing te schragen.

Verzoekende partij heeft geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij dus het grondgebied dient te verlaten. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Terwijl uit de duidelijke bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de gegeven omstandigheden niet anders mocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, 1ste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

2.3. In de pleitnota stelt verzoeker nog het volgende:

"Het eerste argument van de Belgische Staat houdt erin dat er geen recht om te worden gehoord zou bestaan in het kader van administratieve beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is manifest tegenstrijdig met de constante rechtspraak van uw Raad.

Waar de Belgische Staat stelt dat verzoeker niet aantoonde dat hij belang had bij het naleven van zijn recht op gehoor te worden vergeet het dat het privéleven beschermd is door artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij rekening moet houden met de elementen van het privéleven bij het nemen van een beslissing zoals een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de analyse in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wenst verzoeker te benadrukken dat deze een a posteriori motivering betreft, en dat de verwerende partij geen uitleg bied waarom deze elementen zich niet in de bestreden beslissing zelf bevonden, wat noodzakelijk is gezien de motiveringsplicht. Verzoeker had geen kennis van deze nota en kan zich dus niet verdedigen in het

kader van een verzoekschrift. Hieromtrent wenst verzoeker nogmaals te verwijzen naar de rechtspraak aangehaald in zijn verzoekschrift waar deze praktijk van de verwerende partij onwettig gevonden werd.”

2.4.1. Zoals de verwerende partij terecht stelt, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen. Echter, verzoeker beroept zich op het recht om te worden gehoord als integraal deel van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Het kan niet worden betwist dat verzoeker in beginsel moest worden gehoord alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. De verwerende partij stelt echter dat mocht verzoeker zijn gehoord, dit niet zou hebben geleid tot een andere besluitvorming, nu verzoeker enkel wat verklaringen toevoegt van vrienden, die sowieso een gesolliciteerd karakter hebben zodat er geen rekening mee kan worden gehouden. Verzoeker antwoordt in zijn pleitnota dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet worden gehouden met het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat, opdat verzoeker zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en de procedurele garanties die hem moeten toelaten zijn argumenten hieromtrent te laten kennen in het kader van de besluitvorming, hij in eerste instantie moet aantonen dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd.

Verzoeker stelt dat hij tijdens de beroepstermijn weinig tijd heeft gehad om bewijzen te verzamelen van zijn privéleven in België, maar hij toont niet aan dat de wettelijk bepaalde beroepstermijn hem niet in staat zou hebben gesteld om zijn rechten te doen gelden in het kader van de huidige procedure.

Verzoeker wijst dienaangaande naar het feit dat hij bijna 4 jaar in België woont, dat zijn asielpprocedure meer dan 3,5 jaar heeft geduurd, dat hij zich in die periode heeft geïntegreerd en werkte, dat hij Nederlands en Frans spreekt en veel vrienden maakte. Hij voegt 4 brieven van vrienden, een brief van het rode kruis waarin wordt gesteld dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd en een bedankingsbrief voor het helpen maken van mondmaskers in het opvangcentrum toe.

Waar verzoeker van oordeel is dat de door hem opgebouwde sociale relaties als zijn gezin moeten worden beschouwd, stelt de Raad vast dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Uit niets blijkt dat er sprake is van een door verzoeker in België gevormd gezinsleven in de zin van de voormelde bepaling. De Raad wijst er verder op dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door een verblijfsduur van vier jaar op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). De elementen die verzoeker voorlegt bij zijn verzoekschrift zijn niet van aard om de Raad ervan te overtuigen dat er sprake is van banden die de gebruikelijke banden met België, opgebouwd tijdens een periode van precair verblijf, overstijgen. *In casu* ligt niks voor dat wijst op

het feit dat de door verzoeker opgebouwde connecties dermate uitzonderlijk zijn dat zij zouden leiden tot een positieve verplichting -onder artikel 8 van het EVRM- voor de verwerende partij om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven. Er blijkt ook niet dat er sprake is van een reële afhankelijkheid tussen de betrokkenen. Verzoeker toont dus niet aan dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM.

In die optiek toont hij evenmin aan dat, mocht hij zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, de besluitvorming mogelijk anders zou zijn geweest. De aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord kan *in casu* niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.4.2. Verzoeker verzet zich verder tegen de praktijk van de verwerende partij om een stereotiep gemotiveerde bijlage 13^{quinqüies} te nemen, met in het administratief dossier een synthesesnota betreffende de elementen die krachtens artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moeten worden onderzocht alvorens een besluit tot verwijdering wordt genomen. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn geval niet weet of er een synthesesnota is, en dus niet de inhoud ervan kan betwisten. Dit terwijl de motieven van de bestreden beslissing in wezen moeten worden veruiterlijkt in die beslissing zelf, of minstens moeten worden bijgevoegd opdat hij er zich tegen kan verdedigen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld heeft verzoeker niet aangetoond dat hij een beschermenswaardig gezins-en/of privéleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gezins- en familieleven waarvan melding wordt gemaakt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve evenmin aangetoond. Verder toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een minderjarig kind wiens hoger belang in acht moet worden genomen en evenmin dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer in de weg zou staan. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt welk belang hij heeft bij zijn grief dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd over deze elementen. De door hem voorgestelde prejudiciële vraag moet dan ook niet worden gesteld, nu ze niet onontbeerlijk is voor de oplossing van het geschil.

2.5. De door verzoeker aangevoerde middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd besproken, kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS